

CUVÂNT ÎNAINTE

Când vă urmăresc pe voi în cetatea aceasta, fugiți în cealaltă stă scris în Evanghelie¹. Supunându-se acestei porunci divine, sute de mii de ruși și-au părăsit, în 1917, casele părintești și s-au răspândit în toată lumea, din Extremul Orient, trecând prin Europa, până în America de Sud. Câțiva ani mai târziu, grecii din Asia Mică au avut parte de aceeași soartă. După Al Doilea Război Mondial, un alt val de emigranți din Rusia, Serbia, România, Bulgaria, s-a adăugat celui precedent. Pronia cerească nu i-a abandonat pe acești nefericiți, dându-le îndrumători spirituali, un fel de noi Moise. Printre aceștia a fost arhiepiscopul Ioan Maximovici, canonizat în 1994. După ce a părăsit Rusia, a poposit la Constantinopol, apoi s-a stabilit în Iugoslavia, unde a primit preoția. Numit episcop de Shanghai, unde exista o importantă colonie rusă, mai apoi și-a însoțit turma de refugiați în Filipine. De acolo, a poposit pentru scurtă vreme în Statele Unite, apoi a plecat în Franța, unde a rămas timp de zece ani, pentru ca, în final, să-și regăsească credincioșii din Shanghai la San Francisco. Acolo și-a petrecut ultimii ani ai episcopatului. Potrivit tradiției ortodoxe, episcopul este „căsătorit” cu eparhia sa, acolo trebuie să rămână până la moarte. În cazul ierarhului Ioan, chiar dacă s-a îndepărtat „din punct de vedere geografic”, el și-a însoțit

---

¹ Mt. 10, 23. (n. tr.)

credincioșii din Shanghai în Europa și America. De aceea am folosit numele Ioan de Shanghai, cu toate că și-a trăit ultimii ani din viață la San Francisco. Trăind ortodoxia în dimensiunea sa universală, arhiepiscopul Ioan, cu toate că era profund atașat de pământul rusesc, a fost păstorul tuturor popoarelor printre care a locuit: sârbii în Iugoslavia și diaspora, grecii la Bitola și Shanghai, chinezii în Shanghai și San Francisco, români, francezi, olandezi, americani... Om al rugăciunii, care „și-a dăruit viața turmei sale”, a avut darul facerii de minuni. Sunt numeroase vindecările datorate mijlocirii sale. Cu toate acestea, el a fost, mai înainte de toate, un doctor al sufletelor. De aceea, nu vom insista atât asupra minunilor pe care le-a săvârșit, cât mai degrabă asupra ființei sale duhovnicești și învățăturilor pe care ni le-a lăsat. Maica Flaviana (Vorobieva), călugăriță ortodoxă și iconografă, spunea că este greu să pictezi icoana unui sfânt contemporan după o fotografie, fiindcă icoana s-ar apropia atunci de portret. Eu aș putea spune același lucru despre arhiepiscopul Ioan. Bazată pe numeroase documente și mărturiile ale fiilor său sufletești, prezenta biografie este departe de o hagiografie. Să lăsăm timpului și în seama altora grija de a desăvârși această icoană!

Fie ca rândurile care urmează, în ciuda imperfecțiunii lor, să devină totuși o chemare spre *urmarea credinței, căldurii și smereniei* sfântului ierarh, potrivit cuvintelor slujbei sfântului Vasile cel Mare!

Bernard Le Caro